

Párizs

2016. október 19-e van. Tegnap jöttem haza Párizsból és nem tudom, hogyan kéne ott folytatnom, ahol abbahagytam egy héttel ezelőtt. Elmentem egy világhírű városba, láttam az Eiffel tornyot, elképesztő épületeket, különleges festményeket. Megnéztem a fények és a szerelem városát. Most mégis, hogy itthon vagyok, Párizsnak nem ez a része határozza meg az élményemet.

Saint Ouanban laktam egy hétig. Ez Párizs egyik külső, északon fekvő kerülete. Ha az ember felszáll a Trocadéronál a metróra, a egy átszállás és tíz perc után az Eiffel torony mellől egy másik világba kerülhet. Olyan dolgokat tapasztaltam meg a saját bőrömön, amikről mindig beszéltem, de nem értettem és nem is érthettem. Arrafelé, ahol laktunk a legtöbb lakos külföldről jött, bevándorló.

Nem tudtam, hogy ez ilyen. Hogy ennyire borzasztó az oktatás. Hogy ennyire nincs helyük a világban. Nem tudtam, mert nem volt soha kapcsolatomban hasonló körülmények közt élő emberekkel. Mert nem is igazán gondoltam bele abba, hogy nekik is enniük, dolgozniuk, tanulniuk kell. Nekem ők csupán néhány cikk voltak a National Geographicban vagy pár adat az Indexen. Nem gondoltam bele. Nem találkoztam vele. Most velük élek. Az ő valóságuk szerint. Bepillantást nyertem olyan emberek életébe és mindennapjaiba, akiknek a szülei vagy nagyszülei elhagyták a hazájukat és Franciaországban találtak menedékre. Olyan emberek, akik hazátlanok, mert sosem éltek ott, ahonnan származnak, de Franciaország sem az otthonuk.

Megismertem a cserpartneremet, egy algír származású 16 éves lányt. Ő mégsem igazi algír, nem igazi francia, nem igazi muzulmán. Nincs identitása, nincs egy olyan hely, ahová valóban tartozna. A család ott van, és nyújthatna biztonságot, de egy kamasz lány, aki lázad és magát keresi, nem fordul a családjához. Hogy találja meg magát valaki, ha nincs egy kiinduló pont ahová mindig visszatérhet? Hogyan váljon a társadalom teljes értékű tagjává, ha az iskolában sem szocializálódott rendesen?

Mióta hazajöttem újra és újra eszembe jutnak a csodálatos helyek, ahol eddig jártam. London, Róma, Stockholm, és még sok olyan csodálatos hely, ahol csak a turista látványosságokat láttam. Ahol kényelmesen eltekintettem a tényről, hogy valójában nem is magát a várost látom. Soha nem hagytam el a komfortzónámat, mindig a saját kényelmes köreimben mozogtam.

Ez alatt az egy hét alatt minden, ami számomra biztonságot nyújt, távol volt tőlem. Új város, új emberek, új nyelv, új kultúra, új vallás, új életszínvonal. Annyi új dolog, hogy képtelen voltam egyszerre befogadni, és rendben lenni vele. Csalódtam magamban, abban, hogy nem is olyan könnyű toleránsnak lenni a való életben. Nem olyan könnyű megfelelni a sztereotípiákról. Nem olyan könnyű nem félni.

Örülök ennek az egy hétnek, mert rengeteg új dolgot megatanultam, magamról és másokról. Örülök, mert az eddigi álomvilágom összetört, és talán egy kicsit jobban értem, milyen az ember, a társadalom. Örülök, mert rájöttem mennyi mindent nem ismertem és nem fogadtam el. Örülök, mert jobban megismertem a saját határait. Örülök, mert szeretnék fejlődni és tanulni. Talán ez a legfontosabb dolog, amit kaptam Párizstól. Olthatatlan vágyat arra, hogy jobban megértsem a dolgokat, amik körülvesznek, hogy ismerjem a világot.

Kremmer Magdolna